

er javnaðarflokkurin greiður yvir, at hesi tiltøk natúrliga fella í tveir partar — nøkur bráðfeingis tiltøk og nøkur meira varandi tiltøk.

Uppskot til bráðfeingis tiltøk

1. Landið letur ein rakstrarstudning, sum skal umfata øll fiskiskip og verður hesin studningur veittur í mun til oljunýtsluna.

2. Politisku myndugleikarnir tryggja, at skip og virkir, sum eru í trongstöðu, fáa fallin terminsgjöld útsett.

3. Sett verður í verk ein serstøk stuðulsskipan fyri idnaðarskip. Henda skipan skal miða ímóti, at botnmarkið fyri útleysan av studningi verður hækkað og síðani at sjálvur studningurin verður hækkaður.

Flokkurin undirstrikar, at hetta er ætlað sum ein bráðfeingis loysn og mæli til, at hesi tiltøk fáa gildi frá 10. august 1979 og til endan á verandi figgjarári t.v.s. 31. mars 1980.

Figgjng av bráðfeingistiltøkum

Roknað verður ikki við at allar útreiðslurnar til hesi bráðfeingistiltøk kunnu figgjast í hesum figgjarárinum. Ein fyribils figgging kann fáast við eini meiri virknari skattainntehending.

Tann parturin av útreiðslunum til bráðfeingistiltøkini, sum skal figgjast endaliga í hesum figgjarárinum, skal fáast til vega á ein hátt, sum minst møguligt nerver vanligu løntakarnar, m.a. við at tær inntøkur, sum í dag ikki eru skattaðar, sum tær eiga, verða skattaðar rætt. Til hetta endamál verður sett eitt ávíst tal av serfrøðingum at vera líkningsarvaldinum til hjálpar.

Eisini mæli flokkurin til, at skipaður verður lønarskattur, sum arbeiðsgevarar lenda í mun til útgolna løn (1 ella 2 oyru fyri hvørja krónu). Undantikin lønarskattinum vera fiski- og útróðrarpáttar, fiskidnaðurin og tað almenna. Lønarskatturin skal hava gildi frá 1. oktober 1979 til 31. mars 1980.

Í tíðarskeiðinum, sum bráðfeingistiltøkini virka í, verður generellur prissteðgur settur í verk.

Flokkurin ger sær eisini greitt, at herumframt kunnu ávisar avgjaldshækkanir í ikki-neyðsynjarverur bliva neyðugar.

Samstundis mæli javnaðarflokkurin frá almennum niðurskurðum, har vandi er fyri, at hetta førir til arbeiðsloysi, sigur flokkurin í sínum uppskoti til loysn av okkara vinnuligu trupulleikum. Uppskotið umfatar eisini meiran varandi búskaparlig tiltøk, sum vit fara at prenta í komandi mikudagsblaði.

Mazda 323

17 mánaðir gamal til sølu. Lagaligar gjaldstreytir.

Telf. 12234

Sethús í Klaksvík

til sølu um hóskandi boð fæst. 3 hæddir og hjallur, grundøkið 440 kvm.

Telefon 55576

Fyribils

skrivstovuhjálpar

Frimerkjadeildin søkir eftir fólki til fyribils skrivstovuhjálpar í umleið 4 mánaðir.

Umsøkjjarar mugu kunna skriva uppá maskinu, og hava nakað av kunnleika til enskt og týskt mál.

Postverk Føroya
Frimerkjadeildin

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Einabúgvinn

4. PARTUR

Framhald

Tá ið Jóhannes vaknaði, var longu alljósur dagur. Difilus stóð bendur oman yvir hann. Hann helt á einum vøkrum djóri, sum líkist eitt sindur einum hundi, men skinnid á tí var rípt sum á eini leopard.

»Hvat er hatta?« spurdi Jóhannes.

»Gesturin, sum vitjaði teg í nátt!« svaraði trælurin. »Høvdu vit vita, hvør hann var, høvdu vit ikki havt áneyðir at gera so nógv fyrri at byrgja okkum inni í nátt.«

»Jamen, hvat er hatta?«

»Ein ungur irbisur, harri, ein snjóleopard! Tað er eitt vakurt djór, heldur tú ikki?«

Jóhannes flenti. At ræðast eitt sovorðið dýr! — Nú var Filippus eisini vaknaður og stardi bilsin at tí litla irbisinum.

»Hvussu fekst tú hendur á honum?« spurdi hann. »Tað var ikki so ringt. Hann var hálvdeyður av svongd! Løtu aftaná at vit høvdu stongt hurðina hjá tykkum, fór eg eitt rend inn aftur í gongina. Eg høyrði eitt ljóð tætt við byrgingina framman fyri tykkara hurð. Eg skundaði mær at tendra kyndilin og sá júst í halaferðina á irbisinum, sum flýddi oman gjøgnum gongina.« Difilus streyk hondina eftir skinninum á dýrinum. »Ja, so fór eg aftan á honum og fekk hendur á honum. Tað var lætt. Mamma hansara man vera deyð, ella onkur hevur fangað hana, tí hetta litla var so spakt av berari svongd.«

»Pápi, kann eg sleppa at hava hann?« spurdi Filippus. »Hann er so fittur. — Eg skal venja hann, og hvør veit, um vit so ikki kunna fáa nýttu av honum.«

»Ikki talan um!« svaraði faðirin. »Vit hava ikki ráð at føða eitt dýr afturat, vit hava nógvir munnar at metta, sum er — nei, tað verður av ongum!«

»Orsaka meg, harri.« legði Difilus uppi, »men tað hevði nú ikki verið so út av lagi at tikið irbisin við okkum. Teir eru lættir at venja til at veiða djór. — Kanska fer hann at vera okkum hentur!«

»Íðan — og hvussu vilt tú, at vit skulu hava hann við okkum?«

»Vit balla hann inn í eina rekkjuvåd, pápi!« rópti Filippus. »Nei,« segði Difilus, »eg havi ein tóman sekk, koyra vit hann í hann, so hava vit ongan ampa av honum.«

»Heldur tú, at tú fært vant hann?«

»Ja, eg hevði einaferð ein, tá ið eg var heilt ungur;

eg vænti, at eg klári tað enn. Tá ið vit koma í friðargligari umstöður, so skal eg venja hann væl, lit á tað.«

»Ja, ja, Difilus. Heldur tú, at hatta ber til, so taka vit hann við okkum. Men tú mást ansa væl eftir honum og passa hann væl.«

Filippus dansaði av frøi. Hann leyp yvir til dýrið og tók tað upp til sín. Men irbissurin ræddist hansara øði og klóraði hann í andlitid.

»Titt býtta beist!« rópti Filippus óður.

Faðirin flenti. »Hatta var tin egna skuld.« segði hann, »tá ið tú klökkar dýrið soleiðis, sum tú gjørði nú, so má tað klóra. — Men nú eru ikki stundir til slikt longur. Hvussu man standa til við vatni hjá okkum?«

»Eg fann júst eina góða keldu her nærindis í nátt,« segði Difilus.

»Frálíkt! Jóhannes, hjálp tú Difilusi at fylla teir tómu leðursekkirnar við vatni. Hava kamelarnir longu fingið?«

Difilus nikkadi. Hann og Jóhannes klivu so upp gjøgnum tær vánaligu trappurnar og fóru yvir til kelduna við teim tómu leðursekkjunum.

»Hatta eru eini ræðulig hús!« helt Jóhannes.

»Ja, eg hugsi at tað man hava verið ein gomul borg ella okkurt tilíkt. Ein stórir arabarahøvdingi sigst at hava gjørt sær skansa her, einaferð tá ið fönikar lógu í striði ímóti hansara ættarbólki. Men borgin er litið kend, hóast ongín so góð kelda sum henda er nakrastaðni her um leiðir.«

»Hevði tað ikki borið til at at sett borgina í stand? Hon hevði verið eitt frálíkt stað at vart okkum í.«

»Jú, tað hevði borið til, harri, men vit kunnu ikki verja hana við fyra ella fimm monnum. Og hartil hevði tað kosta almikið. Sjálvt um vit, meðni vit arbeiddu upp á borgina, kanska høvdu funnið skattin...«

»Skattin?«

»Ja, hasin arabarahøvdingin, eg segði tær frá í áðni, segðist at vera ein rikur maður. Tað sigst, at tá ið hann lá at doyggja, bað hann menn sínar krógva ognir sínar onkunstaðni í teimum gomlu múrunum. Men heldur ikki tann skatturin man vera nóg mikil.«

»Veit eingin, hvar hann er goymdur?«

»Um nakar visti av tí, so mundi hann ikki verið til longur. — Men tað kann gera okkum tað sama. Vit megu sleppa okkum út frá gróðrablettin í oyðimørkini. Tástani kunna vit vera nøkunlunda óttaleys. At byggja hasi húsinu upp aftur... — Nei, harri, tað hava vit als ikki stundir til.«

Framhald

Jógvan á Bakka til minnis

26. juli komu deyðsboðini av Jógvan Johannesen, Leirvík, Jógvan á Bakka vit róptu. Jógvan var motorpassari á »Bakka Kristiani« og hevði verið tað í umleið 1 ár. Tað var í arbeiði sínum umborð, at Jógvan knappliga gjørdist sjúk og bráðliga doyði sama dag.

Jógvan vaks upp í einum góðum heimi í Leirvík, foreldrinu eru Marin-Luffa og Kristian, Bakka-Kristian nevndur, bæði vóru tey úr Leirvík. Pápin doyði fyri kortum. Í 1974 doyði bróður Jógvans, Hugo, eisini umborð á

fiskiskipi, tað var av vanlukku. Tey vóru annars 10 systkin.

Jógvan var eitt av hesum fólkunum, sum tú altíð lættliga kann koma á tal við, hansara áhugi fyri samfelagsviðurskiftum ivaðist tú ongantið í, hann legði ikki í at krógva sína persónligu hugsan.

Jógvan fekk gott í beinid frá barnaheimi sínum, foreldrinu vóru trúgv bæði missjóns- og kirkjufólk og hevur hetta sjálvsagt havt sína góða ávirkan á systkinaflokkini. Sum tá var vanligt, kom eisini Jógvan skjótt at taka lut í

øllum vanligum arbeiði, í sjógvum sum á landi. Hann arbeiddi heilt nógv ár á Skála Skipasmíðju. Altíð var hann heilhjártaður, eisini sum javnaðarmaður, hann sat mong ár og til sín síðsta dag sum stjórnarlimur í Javnaðarfelagnum fyri Eysturoynna og lut-tøka hansara vantaði ong-

antið, tá fundarboð var.

Jógvan giftist Salomu, sum er ættað úr Mikladali og 4 eru børnini. Vit komu serliga at hava nógv felags dagliga hetta seinasta árið og hittust javnan á keiini í Leirvík. Jógvan-sa lætta sinnalag, hjálpssemi og ágrýtni, hansara vilji til at ald skuldi ganga sum smurt í arbeiðnum, standa eftir sum eyðkenir og livgandi minnir fyri livsdag Jógvans, sum einans taldi 51 ár. Salomu, sum hevur havt langar sjúkralegur og nú er á Landsjúkrahúsinum, til tín vanda tankarnir seg og til tíni, nú tit sita við sorgini og sakninum.

Ljósu minnini um ein góðan vin kunnu veita lætta.

Ólavur Heinesen